

sepsal Livillus Perus, profesor Císařské univerzity

oučasníkem Maqamata Lusigna (který byl vypovídán v sedmnáctém svazku této série) je Khajiit Cherim, jehož tapisérie jsou v celé říši považovány za mistrovské kousky již téměř třicet let. Reprodukci jeho prací se zabývají hned čtyři jeho továrny Elsweyru, ale originální kusy se vždycky vyšplhají až do astronomických částek. Sám císař jeho tapisérii vlastní deset a jeho zástupci v současné době vyjednávají nákup pěti dalších.

Hlavním rozdílem oproti starším tapisériím je poměrně střídmé používání barev, které pak přecházejí do kontrastu s jasnými tóny pokožky Cherimových modelů. V posledních letech se však jeho inspirace zaměřila hlavně na bájně příběhy dávné minulosti: na setkání bohů při utváření světa, Chimeřany následující proroka Velotha do Morrowindu či divoké elfy bojující proti Morihausovi a jeho legiím u Bělozlaté věže. Jeho ranější návrhy ale zpracovávaly spíše současnější témata. Naskytla se mi příležitost, promluvit si s ním přímo v jeho orcrestské vile a tématem se stalo jedno z autorových prvních mistrovských děl, Srdce Anequiny.

Srdce Anequiny zobrazuje historickou bitvu Pětileté války mezi Elsweyrem a Valenským lesem, která se rozhořela v roce 394 3V (nebo až v 395 3V, podle toho, co čtenář považuje za začátek války) a trvala až do 399 3V. Nejpřesnější zdroj hovoří o 4 letech a 9 měsících, ale mnozí poetové velkých eposů jí v rámci své básnické licence přisoudili o tři měsíce delší trvání.

Detaily bitvy samotné, tak jak ji Cherim ztvárnil, jsou až nevídané. Tváře sto dvaceti lučištníků lesních elfů lze rozeznat od sebe a v každé je vidět strach z přicházející khajiitské armády. Jejich kroužkové brnění přitom září odrazem tlumeného slunečního světla. Na okolních kopcích vystávají hrozivé stíny elsweyrských bojových koček a každý jejich sval je napjatý a připravený vyrazit. Na takto dokonalém a přesném vyobrazení všech detailů však není nic překvapivého, už jen proto, že se sám Cherim všeho zúčastnil jako řadový khajiitský pěšák.

Na vojácích v popředí si pokaždé všimnete jiné části jejich tradiční khajiitské zbroje. Zaujme vás ozdobné lemování a pruhovaný vzorek na tunikách. Budete obdivovat každyčkový lakovaný plát na prohnuté kůži elswerského stylu. Užasnete nad helmami z látky a vroubkovaného stříbra.

Cherim nechápe smysl platové zbroje, řekl Cherim. "Je v ní horko a člověk si v ní připadá, jako by ho smažili a pohřbívali zaživa. Cherim si ji oblékl na naléhání našich nordských poradců během bitvy o Zelinin, a pak Cherim ani neviděl, co jeho ostatní bratři Khajiiti dělají. Cherim sice udělal nějaké náčrty pro tapisérii bitvy o Zelinin, ale pak zjistil, že pokud by se snažil zachytit realitu, vypadaly by ty postavy velmi mechanické, jako železní golemové nebo dwemerštví setníci. A jak zná Cherim naše khajiitské velitele, nedivil by se, kdyby se plátových zbrojí vzdali z důvodů spíše estetických než praktických."

Elsweyr ale bitvu o Zelinin prohrál, nemýlím-li se?

Ano, ale Elsweyr pak vyhrál válku, počínaje další bitvou o srdce Anequiny, odvětil Cherim s úsměvem. "Štěstěna se nám naklonila ve chvíli, kdy jsme naše nordské poradce poslali zpátky do Samoty. Museli jsme se zbavit všeho toho těžkého brnění, kterým nás prokleli a vrátit se k tradičním zbrojím, v nichž se naši vojáci cítili pohodlně. Hlavní výhodou tradiční zbroje bylo samozřejmě to, že jsme se v ní mohli lehce pohybovat, což je konec konců i vidět na přirozených postojích vojáků na tapisérii."

A podíváte-li se na tohoto ubohého, probodnutého Cathay-rahta, který dál bojuje i na zemi, uvidíte další výhodu. Bude to znít sice divně, ale jedna z nejlepších vlastností tradiční zbroje je ta, že se po ní šíp buď úplně sveze, nebo naopak projde skrz. Hlavice šípu je totiž jako háček, který se obvykle uchytí v místě zásahu. Voják v tradiční zbroji má pak v sobě jen díru a šíp vyletí na druhé straně. S takovými zraněními si už naši léčitelé umí poradit, pokud nejsou příliš vážná. Pokud ale šíp uvízne ve zbroji, třeba v té těžké, bude se rána otevírat pokaždé, když se náš druh pokusí pohnout. Pokud si tedy Khajiit zbroj nesundá a nevytáhne šíp, což jsme během bitvy o Zelinin nakonec museli dělat. Je to ale obtížné a zabírá to čas, především v žáru boje.

Následně jsem se zeptal, "A je na tom obraze někde i váš autoportrét?"

Ano, řekl Cherim a znovu se usmál. "Vidíte tu malou postavu Khajiita, který krade tomu mrtvému lesnímu elfovi jeho prsteny? Je k vám sice zády, ale na ocase má hnědo-oranžové proužky, jako Cherim. Cherim sice neříká, že jsou všechny povídačky o Khajiitech pravdivé, ale i Cherim je občas musí připustit."

Styl autoportrétování, kdy autor záměrně zesměšňuje sám sebe, je patrný i na tapisériích Ranulfa Háka, dalšího umělce, s nímž najdete rozhovor v devatenáctém svazku této série.

Skryrim.4fan.cz